

Kleurcodering in groepspraktijken

DOOR B. J. VAN VIANEN, HUISARTS TE 'S-GRAVENHAGE

Bij samenwerkingsvormen tussen huisartsen doet zich het probleem voor de in de praktijk gebruikte voorwerpen van de deelnemers uit elkander te houden. Als zodanig kunnen worden genoemd kaarten, instrumentarium, briefjes enzovoort.

Wij menen het probleem in onze groep op eenvoudige wijze te hebben opgelost door het gebruik van kleuren. Wij gaven iedere arts een eigen kleur, gekozen uit de kleuren van in de handel zijnde Herma-signaalettiketten. Deze zijn reeds in gebruik voor de kleurcodering van bedreigde groepen*. De kleursignalering kan voor velerlei doeleinden worden gebruikt, hiervan zullen enkele worden genoemd.

Bij het werken in een gemeenschappelijk gebouw zal, ten einde de wachtkamer niet tot een enorme ruimte te moeten uitbreiden, meestal worden overgegaan tot het instellen van een afspraakspreekuur. Hierbij zullen dus afspraaklijsten casu quo afspraakboeken en -kaarten worden gebruikt. Deze kunnen voor iedere arts in een andere kleur worden uitgevoerd. Zijn de mappen niet in kleuren verkrijgbaar, dan kan op voorzijde en rug van eenvormige mappen een signaalettiket in ieders kleur worden aangebracht.

De aanwijsborden in de gangen en de naam-borden op de deuren van de spreekkamers kunnen ook in de eigen kleur worden uitgevoerd. Een andere mogelijkheid om de „bewijzing” in het gebouw aan te geven is de verschillende kleuren in de vloerbedekking te doen verwerken.

De assistentes kunnen de kleur van de arts die zij helpen, in de vorm van een naamkaartje op hun werkkleding dragen. Dit maakt hen voor patiënten gemakkelijk vindbaar, hetgeen vooral van nut is bij roulatie, waarneming, invallen bij ziekte, bij vakanties, enzovoort.

Een groot voordeel van de groepspraktijk is het

* (1966) huisarts en wetenschap 9, 313.

Samenvatting. Door in een groepspraktijk iedere deelnemer een eigen kleur toe te kennen en hiermede de gebruikte voorwerpen en kaarten te merken, kan men het onderscheid aanbrengen nodig om verwarring te voorkomen. Tevens kunnen deze kleuren voor de „bewijzing” worden gebruikt.

steeds ter beschikking hebben van de medische gegevens van patiënten, die men als waarnemer krijgt te behandelen. Een belangrijk onderdeel vormen dan ook de patiëntenkaarten. Vanzelfsprekend wordt aangenomen dat een uniform kaartsysteem wordt gehanteerd. Tijdens vakanties of afwezigheid gaan de kaarten gemakkelijk „zwerfen” en het gevaar is niet denkbeeldig dat zij in verkeerde kaartenbakken terecht komen. Door een signaalettiket in eigen kleur over de bovenrand – bijvoorbeeld de linker bovenhoek – te plakken, ziet men in één oogopslag bij welke arts de betreffende patiënt behoort. Voor de assistentes geeft het opbergen dan geen moeilijkheden meer en een verkeerd opgeborgen kaart valt onmiddellijk op.

Briefjes en opdrachten voor eigen laboratorium kunnen op gelijke wijze met een gekleurd signaalettiket worden gemerkt.

Instrumentarium, dat thuishoort in onderzoekkamer of behandelkamer van een bepaalde arts, kan met een kleurecht draadje garen in diens kleur worden gemerkt. Na centrale sterilisatie vergemakkelijkt deze signalering in hoge mate de distributie ervan over de verschillende ruimten.

Ongetwijfeld zal menigeen, op dit principe voortbordurend, meer gebruiksmogelijkheden vinden. Met het noemen van de belangrijkste toepassingsmogelijkheden hoop ik een bijdrage te hebben geleverd tot het vereenvoudigen van de praktische problemen die samenhangen met groepsvorming.